

Ankt a színház bérbeadásáról.

— A nyilatkozatok folytatása. —

(Saját tudósítónktól.) A mai nyilatkozók közül **Iós István** dr. interjújában van egy kijelentés, amely mellett érdemes megállni egy percre. Azt mondja **Kösző dr.**, hogy a színházat kulturintézménynek tekinti, de — sajnos — *jelenleg nem az*. És odáig megy, ha a színház tényleg kulturhivatást teljesít és nem üzlet, mint most, akkor a színház *megérdemel vároستól minden támogatást*. Ellenkező esetben — hogy megfordítsuk a dolgot — a város érdemel meg minden elérhető haszonrészedést, amiért a színházgázgatót táplálja ékenyeret ad a személyzetének, amely az ünete szolgáltatásban áll. Nem keressük most az okát, mi teremtette meg ezt az állapotot, a város, a színházgázgató vagy a publikum-e, annyit azonban konstatálni kell, hogy a színház *mai vezetése tarthatatlan*. Ha a színházgázgató — bárki — a publikumra hárítja a felelősséget, feltétlenül ő marad alul, mert üzleti érdekből léha, trágár, minden művészi szépet nélkülöző darabok előadásával a publikum gyöngéinek kihasználására törekszik. Eppen olyan dolog ez, mint a porgráfirodalom. A művelt társadalom bizonyára nem olvas Nick Carter-históriákat, sem indorító pikantériákat. Tisztán a színházgázgató mulik, hogy a műveltebb társadalmat be tudja-e terelni a színházba elfogadható szindarabokkal és előadásokkal és így a szellemileg alsóbb rendű publikumot is hozzá szoktatja a szórakozás magasabb neméhez, amely emellett még kulturát is ad. Ime, itt van az az ütközőpont, amelynél a színház *mai vezetése egyensúlyát veszíti és megszűnt a létjogosultsága*.

Az ankétet különben itt folytatjuk:

KÖSZŐ ISTVÁN Dr:

— A színházi bizottságnak azt a javaslatát, amely pályázat mellőzésével további három évre kívánja kiadni a színházat *Almássy Endrének, nem tudom helyeselni*. A múltban bizonyos indoka volt annak, hogy a színház pályázat mellőzésével adtuk át a színházgázgatónak. Azért történt ez, mert *Makó Lajos* halála után a folytonosság szempontjából szükséges volt, hogy a művezető vegye át az igazgatást. Akkor, erre való tekintettel, magam is mellette voltam a pályázat mellőzésének. Most azonban ez az eset nem áll fenn, tehát a nyilvános pályázat elejtéséről szó sem lehet.

— A második kérdésre, hogy bérbe kell-e adni a színházat vagy sem a város anyagi haszna szempontjából, erre az a válaszom, hogy a bérbeadásnak ezidő szerint föltétlenül helye van. Az én nézetem ugyan az, hogy a színháznak *kulturintézménynek kell lennie* és ha igazán az, akkor bérbeadásnak nincsen helye, sőt a városnak még kötelessége is, hogy ez esetben a színházat támogassa. A mennyiben pedig üzlet, amint hogy úgy látszik, most tényleg az, a város jogosan követelhet rekompenzációkat attól a színházgázgatótól, aki ebből az üzletből él. Sajnos azonban, hogy a *színház nem felel meg jelenleg a céljának*, mert utóvégre — ismétlem — kulturintézménynek kellene lennie, ma pedig első helyen jövedelmezőségi és nem kultur-szempontok dominálnak. Ilyenformán a városnak is jövedelmezőségi szempontokból kell fölfogni a dolgot. A harmadik kérdésre az a válaszom, hogy a szabályrendelet módosítása akként történjék, amint a közgyűlés a kérdésben elhatározó álláspontra helyezkedik.

BOKOR ADOLF:

— Röviden szólók csak hozzá a kérdéshez, mint a törvényhatósági bizottság egyik tagja és elsősorban a város érdekeit kívánom szemelőtt tartani. Ismerem a színházi bizottság véleményét, azonban nekem is van véleményem a színházi bizottságról, mint intézményről. Szerintem a színházi bizottságnak el kell tűnnie, mert per absolute nincsen létjogosultsága. A színházi bizottság igazán nem használ semmit, ellenben jó és állandó

krokitémája a humoristáknak. Ezek után azt hiszem, fölösleges bővebben kiterjedni arra, hogy mit tartok a színházi bizottság javaslatáról.

— A második kérdésre röviden annyit, hogy a *színházat bérbe kell adni*. A sok kiadással szemben ideje már, hogy a városnak is legyen valamicske haszna a színházból, a mely nem egyéb, mint egy elegáns üzleti vállalkozás. Minél több színházgázgató jelentkezik a pályázatra, minél nagyobb a konkurencia, annál jobb ez a városnak. Végül szükséges, hogy a szabályrendelet is a közgyűlés határozatának megfelelően módosíttassék.

Kloroformos rablók a vonaton.

— Kifosztott országgyűlési képviselő. —
A sertéskereskedő 14.000 koronája. —

(Saját tudósítónktól.) Vakmerő vasuti rablók garázdálkodtak a budapest—szatmári és a szarvas—budapesti vonaton. A rablók kloroformmal dolgoztak és kifosztották *Jármay* István országgyűlési képviselőt és *Liszka* Sándor sertéskereskedőt. A képviselőtől négyezer, a sertéskereskedőtől pedig tizen-négyezer koronát raboltak el.

A föltűnést keltő esetről budapesti tudósítónk a következőket telefonálja:

Jármay István és *Jármay* Béla országgyűlési képviselők kedden, este Budapestről Szatmár felé indultak. Beszálltak a gyorsvonat első osztályú kupéjába. *Cegléd*en kiszállt *Jármay* Béla és így egyedül maradt a kupében a képviselő. A kalauz Szatmár közelében föl akarta költöteni, ez azonban szokatlanul nehezen sikerült. Csak hosszas ráncigálásra nyitotta föl a szemét *Jármay* István. Aztán cigarettára akart gyújtani, de meglepődve tapasztalta, hogy eltűnt az ezüst cigarettatárcája. Kutatás közben rájött, hogy hiányzik a zsebéből négyezer koronát tartalmazó pénztárcája is. A vonatot nyomban átkutatták, de semmi gyanusát nem találtak.

A szatmári rendőrségen azt vallotta a kifosztott képviselő, hogy *Cegléd* közelében már félálomba merült, amikor benyitott egy idősebb hölgy. Hogy aztán mi történt, nem tudja. Kihallgatás közben elájult a képviselő. Az orvosok *kloroform* mérgezést konstataáltak rajta.

A másik eset a következő:

Liszka Sándor gazdag sertéskereskedő *Elefánt* Pál nagykarolyi kereskedővel Szarvasról—Budapest felé utazott. A nagykarolyi kereskedő közben kiszállt. Helyébe egy ismeretlen utitársat kapott *Liszka*, aki szemben ült le vele.

Budapest közelében a kalauz költögetni kezdte a kereskedőt, aki azonban alig tért magához. Ahogy a belső zsebébe nyúlt, meglepő fölfedezésre jutott: hiányzott a tizen-négyezer koronával bélelt tárcája. *Liszka* szintén megvizsgálták az orvosok, akik *kloroform* mérgezést állapítottak meg.

A fővárosi államrendőrség nagy apparátussal megindította a nyomozást a kloroformos rablók kézrekerítésére.

Délmagyarország előfizetési ára Szegeden:

egy évre . . .	24.— kor.
fél évre . . .	12.— „
negyed évre . . .	6.— „
egy hónapra . . .	2.— „

H I R E K

Szegedi kalendárium.

Péntek
29

IDŐ: A meteorológiai intézet jelenti: Fagyponthoz közeli hőmérséklet és sok helyütt, főleg nyugaton csapadék várható. Sürgöny-prognózis: Fagyponthoz közeli hőmérséklet, sok helyütt csapadék. Déli hőmérséklet: 2.2 C volt.

A VÁROSHÁZAN: délelőtt 10—1-ig fogad a polgármester, a főkapitány pedig 11—1-ig.

A TÖRVÉNYSZÉKEN délelőtt 9 órakor esküdtszéki tárgyalás.

A KÖZKÖRHÁZBAN: A beteg látogatási idő délután 1—3-ig tart.

SOMOGYI KÖNYVTAR: Nyitva délelőtt 10—1-ig, délután 4—7-ig.

VÁROSI SZÍNHÁZ: Este 8 órakor „Bohémélet.”

URANIA-SZÍNHÁZ, előadás kezdete 6 órakor. Előadásra kerül „A bohóc boszuja.” Artista történet 3 felvonásban.

VASS-MOZI, délután hattól kezdve „A nyomorultak.” II. rész.

A szépség divatja.

(Saját tudósítónktól.) Rómában szépségverseny volt, írók, művészek és arisztokrata hölgyek voltak az ítélő bírák, a díj pedig nemcsak szépséget, hanem ugynevezett — nevezük csak úgy: — *erényt* is követelt a nyertestől. A díjat egy igen szegény tarsteverei leány kapta. *Trastevere* a szótár szerint a „Tiberisen túli” városrészt, az értelmét szerint magyarrá fordítva meg olyanfélét jelent, mint Pesten az Angyalföld. A szegények városrészéből való csodaszép, jókedvű és erőnyes kislány nagyon-nagyon szegény, a zsűni tehát a díjra ráadásul még néhány ezer lirát is összeszedett neki, hogy *férjhez mehesen*. Az egészben csak ez a nevezetes és gondolkodni való: Róma legszebb — és erényes — lányának pénzre van szüksége, hogy férjhez mehesen még Róma legszegényebb városrészében is.

A dolog titka talán az, hogy a *nagy szépség most nincs igazán divatban*, se a *Trastevere* tájékán, se máshol. Nem becsülik úgy meg a szépséget, mint amikor például *Récamiér* asszony Londonba érkezett és a nép kifogta a kocsijából a lovakat. Most még az olyan világraszóló szépségnek, mint *Rubinstein* Ida, el kell viselni az olyan kritikát, hogy: „Hiszen nem is olyan nagy művésznő, hanem csak szép.” A szépség, az „csak”. Nem árt de ha érvényesülni akar, ezer trükkre szorul. Ha olyan tökéletes, hogy mindig feltűnik, akkor se arat diadalokat magában; az emberek meglehetősen hidegséggel nézik. Most a „charme” és az elegancia van divatban és a hódítást nem a férfiak csodálata jelenti, hanem a *flirt*. A divatos szépségnek olyan feltételei vannak, amelyek nem a tökéletes test jelei. Például: a modern szépség főfeltétele a „vonal”, még pedig a sovány, kicsi termet vonala, nem a nemes, kifejezésteljes vonal. Nyugati és északi Európában ez uralkodik és csodálatos módon annyira kiszorította nemcsak a „szépség” kategóriájából, hanem a valóságból is a régi szép alakokat, hogy szinte azt kell hinni: a fajok változtak meg. Csak mifelénk és Olaszországban látni még a charme-on és az elegancián kívül az igazi szépségeket is.

A változást nem a „faj” változása hozta, hanem az *életmódé*. A sovány és rugalmas alak az angol-szász nők alakja és az általános angolmániával vonult be Európába az angol életmód, egyszerűen a *sportolás* nyomában. Az angol nők életmódja és az alakja már generációk óta olyan és hogy ez az alak